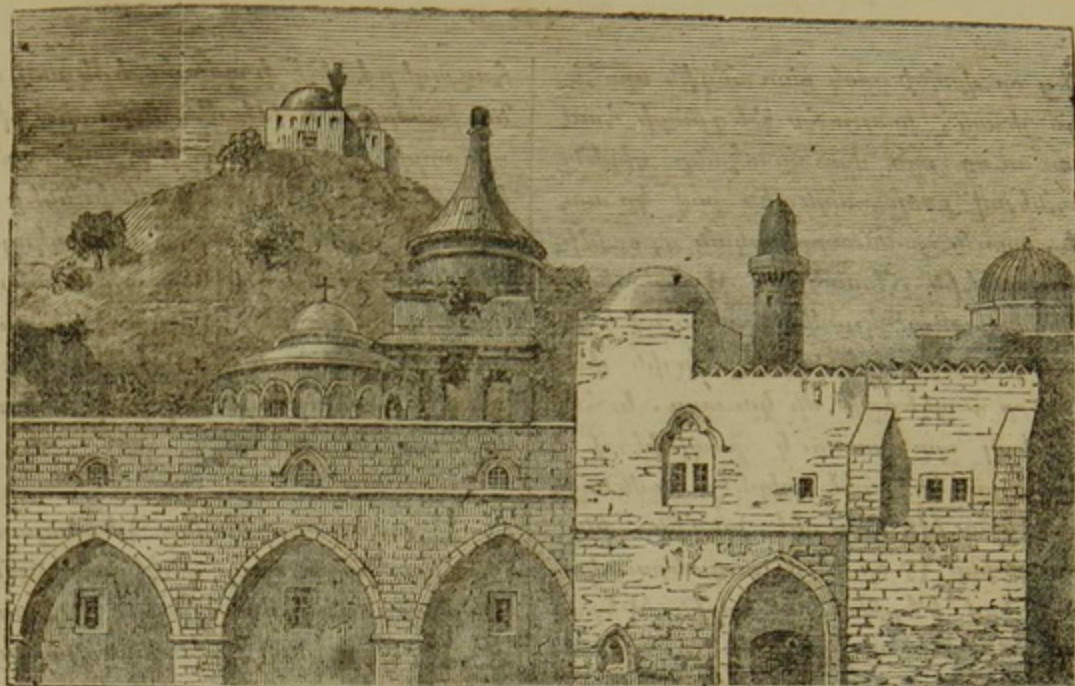

ԵՐԿՐՈՐԻ ՏԱՐԻ
ԹԻՒ 8.

ՕԴՈՍՏՈՍ 31.
1867.

Ա Մ Ս Ա Գ Ի Ր

ԱՐԳԱՅԻՆ ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ ԵՒ ԳՐԱԳԻՏԱԿԱՆ

ԵՐԿՐՈՐԻ ՆԱՄԱԿ ԳԵՐ ԻՍԱՀԱԿ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍԻ Ի ՍԵՒԱԳԻՆԷ

ԳԵՐԱՊԱՏԻ Խաահակ եպիսկոպոսի վերայ նոր տեղեկութիւններ չունիմք մեր ընթերցողաց հաղորդելու, որոնք՝ ինչպէս և մեք՝ մեծաւ անձկանօք ալ կրնդէտ կը սպասեմք խմանալու թէ ինչ վախճան արդեօք պիտի ունենայ նորա նուիրակութիւնը, որոյ յաջողութեանէն կամ անյաջողութեանէն կախ եալ է քաղաքական կարեւոր խնդիր մի Լ՛նդզիոյ զահլճին և Հապէշու արքունեաց մէջ:

Վերջին նամակը զոր ստացած եմք Սեւադինէն, կ'իմացընէ մեզ թէ յու նիսի առաջին օրն ծամբայ ելած են անկէ ի Վասէլլա երթալու, և անկէ մինչև ի թաղաւորանիտ տեղը 17 օր

ուան ծանաարհ է, որ ըսել է եօ թանաաւն և երկու օր է որ հասած են. տակոյն ինչպէս որ գրած էր երկրորդ նամակին մէջ Սեւադինէն անդին անցնելէն յետոյ անհնար է նա մակ խրկել մեզ և տեղեկութիւն մի հաղորդել. վասն որոյ որ եւ իցէ սա ըստայնութիւններ որ կը ըսուին անոնց մասին՝ արժէք մի չունին, այլ սուտ համբաւներ են տաանց ստուգութիւն մի ունենալու:

Երրորդ նամակին մէջ կը ծանուցանէ, թէ մայիս ամսոյն 23 ին Ճ'իտ տէէն մեկնելով 27 ժամուն մէջ հասեր են ի Սեւադին, զոր կողմ կ'անուանէ, գեղեցիկ օդով: Հոն քաղաքին դիմաց

վեց օր վրանի տակ քառանդին պահե-
լէն յետոյ, խառնա Ռեդրաբի համ-
բաւտոր յոյն վաճառականը զիրենք
առնելով քաղաքապետին քով կը տա-
նի, որուն յանձնարարական գրութիւն-
ներ ունէին Ղիտտէն: Այնմասայդ
քաղաքապետ Պէյը մեծ պատուով կ'ըն-
դունի զիրենք, և նոյն երեկոյն փա-
ռաւոր հացիկերոյթ մի կուտայ. և հե-
տեւեալ օրը յատուկ զապթիէով ի
Քատէլա կը իրկէ զիրենք ամենայն
հանդատութիւն, ուսկէ անդին, ինչ-
պէս ըսինք՝ 17 օր է, և ուղտերու կա-
րաւանով կ'երթունի: Աորին Վերա-
պատուութիւնը խիստ մեծ գոհունա-
կութիւն ցոյց կուտայ և շնորհակալու-
ղկացմամբ կը յայտնէ վերոյիշեալ խա-
ռաճա Ռեդրաբի մարդատիրութիւնը,
որ քարանձիւան եղած ժամանակնին
հին գօր ամբողջ իրենց բոլոր պիտոյքն

հոգացեր է թէ ի պատիւ երեսոց մեր
նախրակոյց, և թէ մեծապատիւ հիւ-
պատանի Անդղից օր ի Ղիտտէ, ուս-
կէ յանձնարարական գրութիւններ ու-
նէին: Ամանապէս մեծ շնորհակալու-
թիւն ցոյց կուտան Քարանձիւնայի տե-
սուչ մեծապատիւ Ֆիլիպ Ալեքսան-
պէկէն, որ իւր մարդատիրութիւնէն ի
զամքարանձիւնայի սովորական տուր-
քին ալ չընդունիր:

Այսպէս ուրեմն մեր Վերապատիւ
Նախրակին և իւր ընկերաց ճանաչ-
արհորդութիւնը մինչեւ ի Հապե-
շու երկիրը սոք կոխելնին յաջողու-
թեամբ եղաւ. կը յուսամք որ աստ-
ուածային նախախնամական Վթու-
թիւնը իրենց նախրակութիւնն ալ
նպատակին համեմատ կը պատկէ, ի
պատիւ ընդհանուր Ազգիս:

ՍՈՒՐԲ ՅԱԿՈԲԱՅ ՊԱՆՈՒՅ ՍԵՓԱՄԱՆՈՒԹԵԱՆ ԽՆԴԻՐԸ

ԵՂԻՑԻ ԼՈՅՍ

(Հարանախրութիւն տես թիւ 7:)

* Երբ փրուղ (1) Հայուն ձեռքը Անտիոք քաղաքը
Տարենայ իշխան Բոհեմոնտի յանձնաւեցաւ (1098)
Փաւէր ար Շարդը Ռարանու Բ Պապին այսպէս կը
գրէր. «Հատ լաւ կարողացանք մենք նուաճել զթուր-
քերն... բայց Յունաց, Հայոց, Ասորաց ու Յակո-
բիկանց հերետիկոսութեանց դէմ անբաւական զըտ-
նուէցանք»: Պարսն ար Հոսի Ամալֆիտանց վերայ
խօսելով Գոսթրիտայ Բույեանի պատմութեան մէջ
կը ծանուցանէ թէ, «Ամալֆիտանք 1048 թուա-
կանին՝ Եգիպտոսի Սուլթաններէն... հրաման ըս-
տացան Երուսաղէմէ մէջ մատուռ մի շինելու և բոս-
րախնական ծիսի պատարագ մատուցանելու. այս

Frat Lux !...

(Suite, voir page 114.)

«Après la prise d'Antioche (1098) livrée à Bohé-
mond prince de Tarente, par l'Arménien Phirous,
Foulcher de Chartres, écrivait au pape Urbain II:
«Nous avons en effet bien pu dompter les Turcs et
... mais nous sommes restés impuissants
contre l'hérésie des Grecs, des Arméniens, des Sy-
riens et des Jacobites». Le baron de Hody, en par-
lant des Amalfitains, dans son histoire de Godefroid
de Bouillon, nous fait savoir que, «Les Amalfitains,
en 1048, obtiennent des Sultans d'Egypte... la

(1) Փրուղ կամ Պերուղ, ինչպէս իւր անունն ալ
կը ցուցնէ, և ինչպէս Աղաւթարաճ կը հաստատէ,
Պարսիկէն ազգաւ և ոչ Հայ, և Անու Կոմենաւ է
միայն որ կը սխալէ Հայ բնույթ, որ չկրնար Արաբա-
յի հեղինակի մի չափ հաստատութիւն ունենալ: Եւ
բրիտանաց լինելն և իւր հաւատքն ուրանալը աւե-
րկենթադրութիւն է քան տուեալութիւն:

(1) Phirous ou Béros était Persan d'origine, et
non pas Arménien, comme atteste sa dénomination,
et comme affirme aussi Abulfarage. Anne Com-
nène est le seul qui prétend, qu'il était Arménien.
Un chronologiste grec ne peut être préféré à un
historien Arabe dans les relations appartenantes à
l'histoire arabe. C'est une supposition aussi de
prétendre que, Phirous était chrétien, et qu'il a-
vait abjuré sa religion.